

Onafgemaakt

Kees Krick

Licentie

Dit werk is gelicenseerd onder de Creative Commons-licentie met als specificatie 'Naamsvermelding - NietCommercieel - GeenAfgeleideWerken 3.0 Nederland licentie'. Dit houdt in dat gebruiker het werk mag kopiëren, verspreiden en doorgeven onder naamsvermelding van de auteur. Commercieel gebruik is niet toegestaan. Bewerken is niet toegestaan. Afwijken van deze licentie is niet toegestaan zonder toestemming van de auteur.

www.keeskrick.com

1.

Het slot aan de achterkant stelde weinig voor. Een beetje wrikken met een schroevendraaier, een ruk aan de deur en ik stond binnen. Zachtjes sloot ik de deur en glipte langs het gordijn het woonhuis in. Ik zag schimmen van meubels en hoorde het geluid van een ouderwetse wandklok. Ik knipte mijn staaflantaarn aan. De lichtbundel gleed door de kamer. Donker hout, kleedjes op bijzettafeltjes, een geruit jasje dat over een stoelleuning hing, een hoedje op een tafel. Hier woonde een man op leeftijd. Alleenstaand. Toon me je huiskamer en ik vertel wie je bent.

Ik begon met het wandmeubel. De inhoud van de lades kieperde ik op het vloerkleed, een vestzakhorloge en een gouden zegelring verdwenen in mijn jaszak. Onder het tafelkleed vond ik een bankpas en op de achterkant van de bejaardenpas die ik in de zak van het jasje vond stond een cijferreeks: uiteraard de pincode. Onder in de fruitschaal vond ik nog een bundeltje bankbiljetten. Ik voelde mij goed, het ging weer lekker vannacht.

Daarna waren de kastjes in de keuken aan de beurt. In een houten sigarenkistje achter de theepot zat nog een stapeltje papiergeld. Het waren oude bankbiljetten, jaren geleden uit roulatie genomen. Ik smiet ze op de grond. Dit was minder. De keuken was een grote teleurstelling. Ik draaide me om en wilde teruglopen naar de woonkamer, maar ontdekte een silhouet in de deuropening. Mijn hart sloeg over en ik deinsde achteruit.

Een klik en het licht sprong aan. Voor mij stond zoals te verwachten was een oude man. Tenger, broos, in een veel te wijde streepjespyjama. Hij keek vastberaden, maar onder het oppervlak zag ik angst en onzekerheid. In zijn hand hield hij een honkbalknuppel. Ik liet mijn lamp zakken. Ik zat in de val. Mijn enige vluchtweg was afgesneden. Schattend keek ik naar de ruimte tussen de tengere bejaarde en de deurpost.

‘Waag het maar niet.’ De man verstevigde zijn greep op de knuppel en deed een stap naar voren. ‘Leeg je zakken op het aanrecht,’ zei hij met dwingende stem.

Ik draaide mij naar het aanrecht en tastte in de diepe jaszak, terwijl ik vanuit een ooghoek de bewoner in de gaten hield. Mijn vingers raakten het koude metaal van het vestzakhorloge. Het minst waardevolle voorwerp uit mijn toch al schamele buit leek mij het opofferen wel waard.

‘Niet treuzelen, alles eruit halen. Nu meteen.’

Ik trok het horloge aan de ketting uit mijn zak en liet het langzaam op het aanrecht zakken.

‘Nu de rest. Sneller.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat was het. Ik ben nog maar net binnen.’

Hij wees met de knuppel. ‘Gelul. Nu de andere zakken.’

‘Voel dan zelf.’ Ik liep op hem af.

‘Stop!’ Hij deed een opmerkelijk snelle stap achteruit.

Ik spreidde mijn armen, keek hem zo onschuldig als een zeehondenjong aan en waagde nog een paar voorzichtige stappen in zijn richting. ‘Ik heb niets, eerlijk niet.’ Meteen ging de knuppel omhoog. Inmiddels was ik dichtbij genoeg. Ik opende mijn hand zodat de gouden zegelring die ik daar verborgen hield omlaag tuimelde. Het ding rolde over de plavuizen zijn kant op. De oude man volgde het met zijn ogen – maar zijn blik schoot razendsnel mijn kant weer op. Ik kon niet eens mijn spieren aanspannen om in actie te komen. Hij zag het aan me en grijsde breeduit.

Maar zo voorspelbaar ben ik nu ook weer niet. Snel draaide ik de pols van mijn andere hand en richtte de zaklamp in een vloeiende beweging recht op zijn ogen. De intens felle lichtbundel van de LED-lamp verblindde hem ogenblikkelijk, zodat hij in een reflex zijn gezicht afwendde. Met enkele passen was ik bij hem en ik wilde al langs hem glippen, maar opnieuw herstelde de man zich veel te snel. De knuppel zwaaide mijn kant uit en er was geen tijd om weg te duiken. Dit had ik weer niet verwacht. We leken aan elkaar gewaagd! De klap bij mijn rechteroor kwam hard aan. Ik wankelde en probeerde de man alsnog omver te lopen. Met zijn vrije hand greep hij echter me beet. Op goed geluk haalde ik met de zaklamp uit naar zijn hoofd. Een kreet klonk en zijn greep verslaptte, dus blijkbaar had ik doel geraakt. Met een ferme ruk trok ik mijzelf los.

Ik sprintte langs, door en over de troep die ik uit het wandmeubel had gekieperd richting achterdeur, maar halverwege de woonkamer gleeed ik uit over wat paperassen in plastic mapjes. Ik maakte een schuiver, herstelde mijzelf wonderbaarlijk, verstpapte mij en ging vervolgens alsnog languit op het handgeknoopte Perzische vloerkleed. Een pijnscheut schoot door mijn enkel. Verstuikt. Hijgend kwam de oude man aangelopen. Hij haalde meedogenloos uit. Met beide armen weerde ik af en schreeuwde van woede toen de knuppel mijn onderarmen raakte. Witheet kwam ik overeind en nog voordat de oude man opnieuw

kon toeslaan, pakte ik de knuppel stevig beet en trok het onding met een ruk uit zijn handen. Nu waren de rollen ineens omgedraaid en dat wist hij. Hij staarde mij met angstige ogen aan. Gelige oogbollen, een beetje troebel.

Ik stond te tolleren op mijn benen. De zijkant van mijn hoofd gloeide en bonkte nog van de eerste klap die ik met de knuppel had gekregen. Daarnaast irriteerde het constante gesuis in het oor mij mateloos en was ik er ook nog eens een beetje draaierig van. Misschien om die redenen aarzelde ik geen moment en haalde flink uit met de knuppel.

De man tolde om zijn as en zakte in elkaar. Een op de grond liggende lade bezweek met luid gekraak onder zijn gewicht. Ik liet de knuppel vallen, klemde mijn kaken op elkaar en hinkte naar de achterdeur. Ik wilde snel weg uit het licht en opgaan in de veilige donkere tuin. Amper zette ik een stap over de drempel, of de buitendeur zwaaide op mij af. Ik weerde nog af, maar het was al te laat. Ik knalde in volle vaart frontaal tegen de glasruit. Met een klap viel de staaflantaarn op de terrastegels en het ding rolde bij mij vandaan. Ik zakte in elkaar en de wereld vervaagde.

2.

Eindelijk plofte de ochtendkrant op de deurmat. Nog terwijl ik naar de woonkamer liep bladerde ik hem gehaast door. Het artikel stond op pagina vijf, met een vette kop erboven. Bejaarde in kritieke toestand in het ziekenhuis opgenomen na zware mishandeling. Mogelijk in coma. Dat was de essentie van het stuk. Ik las het artikel wel drie keer door. Eerst snel, daarna steeds langzamer en aandachtiger. Het stond er echt. Maar het werd nog gekker. Er was een signalement van de dader.

Ik smiet de krant in een hoek en probeerde na te denken. Dit zaakje stonk en niet zo'n beetje ook. Ik was bij kennis gekomen op de koude terrastegels, terwijl de achterdeur nog stond te klapperen in de wind. Uiteraard ging ik er zo snel als mijn enkel het toeliet vandoor. De steeg uit en het bruggetje over. In de verte klonken sirenes. Ik hinkelde, rende, strompelde over het smalle pad langs de dichtbegroeide oever van het kanaal en bereikte eindelijk het kleine parkeerterrein naast het viaduct. Ik parkeer nooit in de buurt van het huis waar ik ga klussen, altijd een eind er vandaan, dat spreekt voor zich.

In de keuken wikkelde ik een zak geplette ijsblokjes in een handdoek en drukte het tegen mijn pijnlijke hoofd. Twee aspirines in een glas water maakten het geheel compleet. Leunend tegen het aanrecht staarde ik naar de krant die verformfaait naast de bank lag. Ik voelde mij onrustig en had een nare smaak in mijn mond. Ik had het sterke gevoel dat dit gedoe een naar staartje zou krijgen.

Ik kreeg al snel gelijk.

Om elf uur ging de deurbel en ik was niet verbaasd toen inspecteur Casters vroeg of hij binnen kon komen. Het is ontroerend om te zien dat sommige mensen bij bepaalde gebeurtenissen meteen aan je denken.

‘Wat zie jij er uit,’ zei hij op ogenschijnlijk luchtige toon. ‘Geklust vannacht?’

Ik hield de deur voor hem open en haalde mijn schouders op. ‘Niets waar je interesse in hebt.’

Binnen bestudeerde Casters mijn gezicht nog wat beter. ‘Je ziet er uit alsof je een tik met een honkbalknuppel hebt gehad.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Gevallen met fietsen.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Fietsen. Jij. Sinds wanneer heb je een fiets?’

‘Tot eergisteren. Ongelukje gehad. Nu is het oud ijzer.’

‘Je hebt vast nog ergens een aankoopbon liggen.’

‘Bon? Ik ben nogal slordig met dat soort dingen.’

Hij herkauwde mijn woorden en liet ondertussen zijn blik door de kamer gaan.

‘Er is ingebroken,’ zei hij. ‘Vannacht, in Oudwest. In die wijk met naoorlogse woningen. Veel vermolmd hout en verrotte sloten. Zonder sleutel kom je er makkelijker in dan met.’

Ik haalde mijn schouders op en probeerde op mijn plek te blijven staan zonder om te vallen. Lopen ging mij nog niet zo best af. Staan alleen al was een hele opgave. ‘Er wordt elke nacht wel ergens ingebroken.’

‘Je weet natuurlijk zeker dat we jouw vingerafdrukken nergens tegenkomen. Niet op een deurkruk, of op de steel van een knuppel. Ik noem maar wat willekeurige voorbeelden.’ Hij keek naar de verdikking op mijn voorhoofd en de bult boven mijn oor. ‘Dat is een aardige val geweest. Nu ik jou zo zie, zal ik de achterdeur van die woning nog eens extra controleren. Het lijkt wel of je er in volle vaart tegenaan bent geknald. Misschien staat er een leuke afdruk op.’

Ik vracht een zenuwachtig lachje voort. ‘Dat zou wel heel dom zijn.’

‘Fietsen, knuppels, achterdeuren, je kunt je er lelijk aan bezeren.’

Hij liep de keuken in. ‘Ik lust wel wat,’ zei hij, terwijl hij naar de espressomachine keek.

‘Ik heb niets in huis. Zelfs geen gewone koffie.’ Gelogen natuurlijk, maar ik wilde Casters zo snel mogelijk kwijt en had er weinig trek in uitgebreid koffie voor hem te gaan zetten.

‘Op het bureau hebben we van alles en nog wat.’

Hij keek mij uitnodigend aan. Het leek mij niet handig erop in te gaan. Daarop liet hij zijn blik schijnbaar vluchtig rond gaan en liep weer terug naar de woonkamer.

‘Waarom ben je hier?’ vroeg ik. ‘En nog wel alleen.’

‘Ik werk graag alleen. Ja, ze willen er niet aan, met z’n tweeën vinden ze beter. Twee zien er meer dan één zeggen ze dan. Dom gelul. Alsof iemand mijn hand moet vasthouden.’ Hij draaide zich om en keek mij scherp aan. ‘Jouw naam borrelde spontaan bij mij op. Zomaar ineens, gek hè?’ Na een korte maar o zo slopende pauze vervolgde Casters: ‘Of misschien

heeft iemand een glimp van de dader opgevangen en hebben we sporen gevonden die vrij duidelijk naar een specifiek iemand toe leiden.'

'Ik zou niet weten welk spoor naar mij leidt, of wie mij gezien denkt te hebben. Want ik...'

'Ja, ja, jij kon je huis niet uit omdat je hebt geprobeerd om te leren fietsen. Laat maar. Even serieus nu. We hebben een tip gekregen. Echt waar. Een heus signalement. Iemand die je tweelingbroer kan zijn hing 's nachts rond bij dat huis. Heb je een tweelingbroer?'

Ik zweeg en keek hem dommig aan.

'Ik dacht zelf ook meteen aan jou. Meteen al. Alsof ik een handtekening in de ravage van dat huis herkende. Gek hè? Het kwam zomaar in mij op. Die tip was anoniem, moeilijk te controleren, nog een vrij schraal bewijs. Zo'n handtekening geeft dan weer de doorslag. Net dat beetje extra zekerheid dat iemand als ik nodig heeft. Ik dacht, kom, ik ga even bij hem langs. Een vrijblijvend praatje maken.'

'Een anonieme tip.' Ik keek ongelovig. 'Is dat alles?'

'Ach, nu je het zegt. Er lag een mooie staaflantaarn in het huis naast de neergeslagen man. We denken niet dat die lamp van de bewoner zelf is.'

'Bewoner gaat gewapend met zaklamp op onderzoek uit en betrapt een inbreker. Klinkt mij best wel geloofwaardig in de oren. Vraag het hem anders gewoon. Of haar,' voegde ik er snel aan toe.

'Goed idee, we onderzoeken de lamp, misschien past hij bij jouw bult. In ieder geval, stukjes van zijn eigen hoofdhuid en sporen van zijn bloed zaten op de knuppel. Denk je dat hij zichzelf een mep heeft verkocht?'

Ik haalde mijn schouders op. Ik deed dat erg veel vandaag, had ik de indruk.

Een diepe zucht. 'Hij ligt in het academisch ziekenhuis. In coma.' Hij hield duim en wijsvinger tegen elkaar gedrukt. 'Het scheelde zo weinig of het was moord geweest. Als ik de schoft te pakken krijg die...' Hij schudde mistroostig het hoofd. 'Het ziet er somber uit, ik vraag mij af of die arme man de avond haalt. Dus moord of doodslag, het is allemaal nog mogelijk.'

Het klonk grotendeels als bluff en de kans dat Casters te weinig aanknopingspunten had achtte ik groot. Mij kon hij in ieder geval (nog) niets maken, we stonden niet voor niets

‘gezellig’ te kletsen. Hij wilde mij bang maken, uit mijn tent lokken, een fout laten maken. Zo hard had ik de oude man trouwens niet geraakt, dus van dat ziekenhuisverhaal geloofde ik geen snars. Als er bewijzen waren, dan voerden we dit gesprek op het bureau – en niet hier.

Ik begeleidde de inspecteur terug naar de voordeur toen mijn oog op een voorwerp naast de deurmat viel. Ik dacht dat ik een hartverlamming kreeg. Het was een bankpas. Hij leek erg op het exemplaar dat ik vannacht had gejat. Ik zat zelf bij een andere bank dan de kleur van dit pasje aangaf. Snel plantte ik mijn voet erop, schoof de pas met mijn tenen gekromd opzij en bleef er angstvallig op staan. Ik draaide mijn lichaam om de inspecteur te laten passeren. Hij wurmde zich langs mij heen en keek mij verwonderd aan. Amper stond de inspecteur met een been buiten de deur, of ik schopte de bankpas onder de deurmat. Custers draaide zich om en keek afwisselend van mij naar de vloer. ‘Is er iets?’

Ik haalde mijn schouders op.

Hij knikte naar mijn hoofd. ‘We komen er wel achter. Heus.’

‘Ik lees het wel in de krant zodra jullie de dader hebben,’ zei ik.

‘Koop hem in deze stad. Ik houd je graag een tijdje in de buurt.’

3.

De voordeur sloeg dicht en uitgeput liet ik mij er met mijn rug tegenaan vallen, sloot mijn ogen en haalde diep, heel, heel, diep adem. Mijn hart ging tekeer als een deureklopper met ADHD. Achter mij knerpte het grind terwijl de inspecteur terug naar de straat liep. Snel haalde ik de bankpas onder de deurmat vandaan. Die moest ik zo snel mogelijk kwijt zien te raken, de politie zat toch nu al veel te dicht op de hielen. Dus knipte ik hem met pijn in het hart in kleine stukjes. Wie weet wat voor kapitaal er op die rekening stond, ik zou het nooit te weten komen. Maar goed, gezien de onverwachte afloop van mijn nachtelijke bezoekje, was de pas toch meteen onbruikbaar geworden. De stukjes waarop een fragment van de naam of het rekeningnummer stond, stopte ik in een boterhamzakje. De onpersoonlijke restanten schoof ik in een tweede zakje.

Ik had er werkelijk geen flauw idee van hoe die bankpas op mijn deurmat terecht was gekomen. Ik moest hem vannacht bij thuiskomst verloren zijn. De nacht was chaotisch verlopen, maar dat was nog geen excuus om zulke stomme fouten te maken. Terwijl ik naar het raam in de woonkamer liep, zag ik aan de overkant van de straat nog net een onbekende auto wegrijden. Een zwarte jeep met een reservewiel met indianenmotief aan de achterzijde. Het kon Casters auto zijn, al kon ik mij niet herinneren of het ding er al stond toen de inspecteur plotseling voor mijn deur stond. Het was niet echt het soort wagen dat ik bij Casters vond passen. Ook een te dure auto.

Plotseling kreeg ik een inval. Nee, niet het fysieke soort. Geen horden agenten die met een stormram de voordeur forceerden, maar een ingeving. Stel dat ze besloten mij te schaduwen. Daar was dit een te opvallende auto voor, maar ik kon de komende tijd beter goed opletten of er verdachte dingen in mijn omgeving gebeurden. Voor nu vergat ik de auto. Het was zaak om snel te handelen. Belangrijke dingen eisten mijn aandacht op. Snel reed ik naar het centrum en maakte te voet een ronde langs de winkelstraten. In elke prullenbak die ik tegenkwam gooide ik een stukje van de bankpas waarop een fragment van het nummer of de naam stond. Na afloop vond ik een afgrijselijk stinkende afvalcontainer in een steegje naast een chinees restaurant. Daarin schudde ik het tweede zakje leeg, dat waren de overgebleven delen waarop niets persoonlijks stond. Knappe jongen die deze bankpas weer compleet kreeg.

Thuis aangekomen gooide ik mijn nachtwerkkleding in de wasmachine. Met de overgebleven buit die uit mijn zakken rolde wist ik mij even geen raad. Daarom verstopte ik

alles tijdelijk in een donkere hoek op zolder. In de badkamer veranderde ik subtiel het profiel van mijn kapsel, maakte korte metten met mijn toch al veel te lange bakkebaarden en dunde tot slot de wenkbrauwen nog eens flink uit. Mijn stoppelbaard liet ik staan, dat zou zich de komende dagen vanzelf regelen. Als een getuige mij alleen in een flits had gezien, moest dit voldoende zijn. Ik liet mij op de bank vallen en bracht een nieuw drukverband aan op mijn enkel. Ik had hem teveel belast bij mijn ronde door het centrum. De enkel was flink opgezwollen en deed verrekte zeer. Ik kon er nog amper op staan.

4.

's Middags crepeerde ik van de pijn. Mijn enkel was nog dikker dan 's morgens na mijn rondje winkelcentrum, het was een enorme zwelling geworden. Met tegenzin hinkte ik naar de auto en reed de ringweg op. Een paar minuten later reed ik er aan de zuidkant weer vanaf. Het rijden ging moeizaam, de pedalen met één voet bedienen maakte het er niet makkelijker op.

Ik voelde mij niet op mijn gemak in het ziekenhuis. Het is een openbaar gebouw, hield ik mijzelf voor. Iedereen mag hier vrij in en weer uit lopen. Niemand die mij kent. Niemand houdt mij in de gaten. Maar ik wist ook dat ergens boven mijn hoofd dankzij mij een oude man voor zijn leven lag te vechten.

Bij de eerste hulp nam ik plaats in een kuipstoeltje. Na een kwartier wees iemand mij op het nummerapparaat dat achter een plantenbak stond opgesteld. Ik trok een nummer. Vijftien wachtenden voor mij. Vijf daarvan waren na mij binnengekomen, maar die hadden blijkbaar we meteen een nummer getrokken. Dit kon behoorlijk lang gaan duren. Ik bladerde door een krant, vond een artikel over de inbraak dat ik nog niet kende en kreeg een idee. Tegen mijn buurman gebaarde ik dat mijn nood hoog was en ik glipte de wachtkamer uit. Voor de vorm liep ik langs het toilet en daarna informeerde ik bij de receptie naar de naam die ik alleen van een bankpasje kende. Mijn overbezorgde stem leverde meteen een kamernummer op.

Meteen ging ik op weg naar de vierde etage, met het idee om onopvallend langs de kamer van die zogenaamd zwaargewonde man te lopen. Zo erg kon het volgens mij niet met hem zijn, inspecteur Casters zat mij gewoon te stangen. Hij wilde de druk verhogen. Kijken of ik ging zweten, dingen zeggen die niet klopten of vreemd ging doen, zoals fouten maken.

Terwijl ik de lift verliet en over de vierde etage liep, liet ik mijn gewicht zo min mogelijk op mijn pijnlijke enkel drukken. Een stukje verderop kwam een verpleger gehaast een kamer uit lopen. Gelukkig liep hij de andere kant op en verdween een hoek om. Een witte jas wapperde in zijn kielzog. Hij had geen klompen of witte gympen aan, maar nette zwarte schoenen. Dat verbaasde mij. Ik wist niet beter of ziekenhuispersoneel liep altijd op sportschoenen en instappers, maar misschien zag ik teveel films en televisieseries. Bij dezelfde kamer aangekomen stak ik voorzichtig mijn hoofd om de hoek. Ik zag geen bezoek. Ook geen personeel. Mooi!

Toch bleef ik aarzelend staan. Bij het raam lag een roerloze gestalte op een bed. Alle andere bedden waren leeg. Voor ik het wist liep ik de kamer in. Een stem in mijn hoofd schreeuwde dat ik moest maken dat ik wegwam, wat was ik in Godsnaam aan het doen! Langslopen en niet meer, had ik met mijzelf afgesproken! In gedachten zag ik Casters' lachende gezicht al voor me. Inbreker in ziekenhuiskamer bij slachtoffer betrappt.

De oude man sliep, of hij was echt in coma. Welnee, geen coma, dat kon niet, niet van een tikje met zijn eigen knuppel. Het laken ter hoogte van zijn borst ging flauwtjes op en neer. Ik moest heel goed kijken om het te zien. In een halve cirkel langs het bed stond een batterij aan apparatuur opgesteld, met schermen vol kronkelige lijntjes en getallen die geen moment hetzelfde bleven. Zijn gezicht was gezwollen. Overal zag ik blauwe en paarse plekken. Een gemene striem liep helemaal door tot in zijn hals. Hij zag er wel heel erg beschadigd uit. Ik onderschatte mijn eigen kracht.

Een vreemde gedachte kwam bij mij op. Stel dat de oude man doodging. Hij was de enige die wist wat er gebeurd was. Als hij bijkwam zou hij Casters een compleet signalement geven. Hij zou mij zeker herkennen van de prachtige foto die de inspecteur hem ongetwijfeld voor ging houden en dan draaide ik hier mooi voor op. Hoeveel jaar zou ik krijgen? Hoewel de man er allesbehalve springlevend uitzag, was het een kwestie van tijd tot hij voldoende was hersteld. Als de oude man er niet meer was, sliep ik vast een stuk rustiger. Ik schuifelde langs het bed tot ik op zijn gezicht neerkeek. Zijn ogen waren gesloten, de mond een stukje geopend zodat er een slangetje tussen zijn lippen - die uitgedroogd en gebarsten waren - paste.

Ik boog mij over de man heen en stakte halverwege de beweging. Het lichaam begon te schokken alsof het doorhad dat ik er was. De eerst nog amper waarneembare ademhaling ging ineens zwaar, met vreemde horten en stoten. Een indringend gepiep naast mij zwol aan. Ik schoot overeind en staarde naar de beeldschermen. Rode cijfers flitsten voorbij en de kronkelige lijnen leken helemaal in de war te zijn. Snel maakte ik mij uit de voeten. Op de gang kwam een gehaaste zuster mij tegemoet rennen. Ik maakte beleefd plaats door mij plat tegen de muur te drukken en ze dook de kamer in zonder aandacht aan mij te besteden.

Net op tijd was ik terug op de eerste hulp. Ze maakten foto's van mijn enkel. Maar niet meteen. Nee, stel je voor. Eerst werd er flink gedraaid, geknepen, geduwd en getrokken. Ik verging van de pijn, maar gaf geen kik. Het gezicht van de arts staat in mijn geheugen gegrift. Ik moet hem niet in een donker steegje tegenkomen.

5.

Het was laat op de avond. Bij een winkelcentrum in het dure Zuid parkeerde ik mijn auto aan de rand van een vrijwel leeg parkeerterrein. De lamp van de lantaarnpaal waar ik onder stond was al weken stuk. Daar had ik uiteraard zelf voor gezorgd. Ik ben dol op donkere en schemerige plekjes. Oplettend wandelde ik de naastgelegen wijk in. Ik slenterde met de handen diep in mijn zakken begraven vlak langs de stoeprand. Mijn oog tastte het interieur af van elke auto die ik passeerde, een automatisme waar ik mij nog maar amper van bewust ben.

Ik zat krap bij kas, dus was het tijd om aan de slag te gaan. Mijn laatste avontuur was slecht afgelopen, maar dat mocht geen reden zijn om thuis werkeloos op de bank te blijven zitten. De gepeperde rekeningen bleven gewoon binnenstromen. Tot nu toe zag ik weinig bijzonders. Niets althans om risico's voor te nemen. Toch maar een inbraakje plegen? Normaal draaide ik er mijn hand niet voor om, maar nu huiverde ik bij het idee alleen al. Plotseling viel mijn oog op een auto die langzaam de straat in kwam rijden. Groot en zwart, met glimmende metalen beugels op het dak. Een jeepachtige auto. Shit, die auto kende ik, werd ik dan toch gevolgd? Ik dook weg tussen de geparkeerde auto's en durfde pas langs een auto te gluren toen het voertuig mij gepasseerd was. Ik zag een indianenmotief op de hoes van het reservewiel dat aan de achterkant bevestigd was. Het was inderdaad de auto van die ochtend. Dat beloofde weinig goeds. Ik dook dieper weg achter de geparkeerde auto.

De jeep schoot een vrije parkeerplek in en stond abrupt stil. Secondenlang bleef het angstaanjagend stil. Tot de doffe klap van een portier klonk en de bestuurder de straat overstak. Gelukkig. Even was ik bang dat hij mij gezien had, maar ik hoefde het niet op een rennen te zetten, wat ik zeker zou verliezen in mijn toestand. Het was een gespierde man, met een hoekig hoofd en stekeltjehaar. In ieder geval wist ik nu honderd procent zeker dat het niet Casters auto was. Mijn nieuwsgierigheid was meteen gewekt.

Behoedzaam ging ik achter de man aan. Mijn enkel maakte het moeilijk hem bij te houden. Een paar straten verderop toonde hij belangstelling voor een huis. Hij liep er langs, wierp een blik door het verlichte raam, keek om zich heen en dook haastig een steeg in die naar de tuinen aan de achterkant leidde. Mijn nekharen schoten overeind.

Die man woonde echt niet hier. Theoretisch kon het zijn dat hij de kinderen niet wakker wilde maken of zijn vrouw niet wilde storen die vol spanning naar haar dagelijkse soap zat te kijken en daarom achterom liep, maar ik ben beroeps en herken collega's (concurrenten)

feilloos. Dit was een vakgenoot, een inbreker. Het was iemand die mijn wijk inpikte. De lul. Ik zou hem een lesje leren. Ik wilde hem net achterna gaan, toen de buitenlamp naast een voordeur aanflopte en een sleutel in het slot werd omgedraaid. Het was beter er vandoor te gaan voordat iemand mij hier rond zag hangen. Een hinkende man blijft al snel in geheugens hangen.

Met gebalde vuisten liep ik terug naar de straat waar zijn auto geparkeerd stond. Mijn bloed kookte. Hij zou het weten! Ik bukte naast een wiel, klikte mijn stiletto open en stak toe. Het metaal ketste af op het stijve rubber. Ik stak opnieuw, krachtiger dit keer in de kwetsbare wang. Dat ging al een stuk beter. Het geluid van ontsnappende lucht klonk pijnlijk hard door de stille avond. Ik kwam overeind en keek om mij heen. Niemand te zien. Nergens sprongen lichten aan of zag ik gordijnen bewegen. Snel werkte ik de andere banden af, kon het niet laten om nog een zijspiegel aan gruzelementen te slaan. Met mijn hoofd omlaag gewend liep ik zo snel mijn enkel het toeliet en met een intens tevreden gevoel via een extra lange omweg terug naar mijn auto.

6.

Hem in het ziekenhuis opzoeken was al stom, maar naar zijn huis gaan zou het stomste zijn dat ik kon doen. Dus stond ik hier en hield zijn huis vanaf de overzijde onopvallend in de gaten. Er stond een huis te koop, vlakbij dat van de oude man. Het zag er slecht onderhouden uit. Voor de vorm had ik er daarnet een tijdje belangstellend naar staan kijken. Zodoende leek het net of ik mij nu afvroeg of er nog iets van te maken viel, want het huis waarin ik had ingebroken zag er aan de buitenkant werkelijk onberispelijk uit. Het was vier uur 's middags, bitterkoud en het vroom. Ik dacht aan het telefoongesprek dat ik kort geleden met Casters gevoerd had. Rond twaalf uur belde hij mij thuis op. Hij had amper wat te vragen en leek ook weinig te melden te hebben. Blijkbaar was het enige dat hij aan mij wilde overbrengen dat de oude man aan de beterende hand was. De verwachting was dat hij binnenkort uit zijn coma zou ontwaken. Typisch Casters een nieuwe poging om de druk op mij te verhogen zodat ik jankend met een zakdoek op het bureau een bekentenis kwam afleggen.

Ik trok mijn muts verder over mijn voorhoofd en trok de sjaal tot over mijn kin. Knappe jongen die mij nu nog herkende. Af en toe voelde ik een ruk aan mijn arm en dan rukte ik nog harder terug. De oude man lag in het ziekenhuis en het huis moest verlaten zijn. Dat leek een mooie gelegenheid om er opnieuw op bezoek te gaan, zodra het donker was, maar zo gek was ik natuurlijk niet. Ik stond hier alleen om informatie in te winnen. De inspecteur had tot nu toe weinig losgelaten, de krant was niet altijd even betrouwbaar, maar buurtbewoners wisten vaak bijzonder veel. Mogelijk was de politie met een compositiefoto langs geweest, of hadden ze specifieke dingen gevraagd en verteld. Een mooie kans voor mijn beeldvorming.

Mijn gezelschap werd ongedurig. Om onopvallend te kunnen rondscharrelen had ik de hond van een buurvrouw geleend. Ze had me vreemd aangekeken, meestal heb ik weinig op met die monsters, maar ze stelde geen vragen en gaf haar huisdier zomaar mee. Ik stak de weg over en liep langs de voorzijde van het huis. Bij een boompje bleef ik staan. De hond niet, die liep door tot de lijn strak stond. Waarom wilde het mormel zijn behoefte niet voor deze deur doen, dan kon ik mooi blijven staan en wat langer naar binnen gluren. Blijkbaar was de boom twee huizen verder interessanter, terwijl ik weinig verschil kon ontdekken. Een vrouw met een aangelijnde hond kwam de straat inlopen en opnieuw voelde ik een ferme ruk aan mijn arm, maar nu de andere kant op. Met moeite hield ik mijn leenhond in toom.

De honden besnuffelden elkaar en de vrouw deed hetzelfde bij mij, maar dan met haar ogen. Ze keek mij onderzoekend aan van top tot teen. Daarna wierp ze een trieste blik op de woning en van daar gingen haar ogen weer naar mij. Ik knikte alsof ik er alles vanaf wist, wat niet eens onwaar was trouwens.

‘Het is dieptreurig,’ zei ze.

Ik zweeg, want praten zou ze toch wel doen wist ik.

‘In zijn eigen huis nog wel. Zijn toestand is instabiel, zeggen ze.’

‘Hebben ze de daders al?’

‘Daders?’ Ze schudde haar hoofd en keek mij aan. ‘Waar woont u? Ik zie u hier anders nooit.’

Ik wees. ‘Een paar straten verderop. Mijn nieuwe hond Tijger liep hierheen, dus ik er achteraan.’ Ik probeerde schaapachtig te lachen. ‘Er staat hier een huis te koop.’

‘U loopt wat ongemakkelijk. Goed idee om een hond te kopen, da’s goed voor de spieren.’ Ze gebaarde met haar hoofd. ‘U bent te laat, het is al verkocht.’

‘O? Jammer.’

We keken in stilte naar het huis van de oude man.

‘Een oude man met een pensioentje,’ zei ze plotseling. ‘Daar verwacht je niet veel te vinden, maar hij heeft gepot. Het is zo’n man die alles thuis bewaart. Gek hè, het lijkt wel alsof de inbreker wist wat er te halen viel. Het moet een jonge vent zijn geweest,’ vervolgde ze onverstoorbaar. ‘Zo’n beetje van uw lengte en leeftijd. Zeggen ze.’

‘Heeft iemand hem gezien dan? De burens misschien? Iemand aan de overkant?’

‘Geen idee.’

‘Heeft hij dan niemand die op hem let of voor hem zorgt?’ drong ik aan.

‘Familie heeft hij niet. Niet in de buurt althans. Zijn enige zoon is jaren geleden naar Australië geëmigreerd en een vrouw heeft hij allang niet meer. Hij komt hier nooit, die zoon, ik weet niet eens hoe hij eruit ziet. Alleen de maaltijdenbezorgdienst komt dagelijks bij hem langs. Arme drommel. Ik durf te wedden dat hij in dat steriele ziekenhuis ook niemand op bezoek krijgt. Zelf zou ik graag gaan, maar ja, mijn heup, hè...’

Voor de vorm trok ze een pijnlijk gezicht, terwijl ze een hand tegen haar heup drukte. Op dat moment begon ze aan haar eigen verhaal. De aaneenschakeling van pech en onheil die ze haar leven noemde. Over haar schouder kijkend zag ik in de verte een bekende gestalte naderen. Ik zakte meters het trottoir in. Het was Casters. Hij leek op weg hier naartoe en ik wilde hem uiteraard in geen geval tegenkomen. Niet echt beleefd kapte ik de vrouw midden in een staaroperatie af en maakte mij snel met hond en al uit de voeten. Ik voelde een straaltje water langs mijn rug lopen. Via een wijde omtrekkende beweging, waarbij ik vaak over mijn schouder keek, bereikte ik eindelijk mijn auto. De lantaarnpalen floepten al aan toen ik voor mijn eigen deur parkeerde. Mijn buurvrouw vroeg kribbig waar ik al die tijd met haar hond had uitgehangen.

7.

Ik schrok wakker, geen idee waarom. Op de wekker zag ik dat het midden in de nacht was. Mijn keel voelde aan als gebarsten kurk en mijn rug was drijfnat. Ik sloeg het dekbed van mij af, hinkte door het donkere gangetje naar de badkamer en dronk een glas water. Ik had het gevoel dat er iets klem zat in mijn keel. Ik kuchte een paar keer, maar niets hielp.

Beneden moest ik nog ergens een zak drop hebben. Zachte honingdrop. Ik ging op weg, maar het trapgat bleek geblokkeerd door iets massiefs. Ik kneep mijn ogen samen. Een duistere gestalte versperde de weg. Het silhouet maakte zich los van het trapgat en stapte op mij af. Ik bukte nog net op tijd om een maaiende vuist te ontwijken. In het weinige licht probeerde ik onder de arm door te duiken, maar de indringer greep mij in mijn kraag. Ik werd opgetild en de slaapkamer in gesleurd. Mijn voeten spartelend boven de grond. Voordat ik het wist werd ik languit op bed gesmeten. Armen werden naar achteren getrokken, ik hoorde en voelde hoe handenboeien om de polsen klikten. Hij rolde mij op mijn rug en ik hapte naar adem.

‘Zo, deze heb je wel verdiend!’ snauwde een stem. Het volgde moment kwam een vuist recht op mij af en werd het ineens heel donker.

8.

Gierend haalde ik adem. Het gevoel dat ik stikte joeg een stoot adrenaline door mijn aderen. Met mijn ogen opengesperd wilde ik overeind springen, maar mijn armen voelden doods aan. Ze zaten bekneld onder mijn rug. De herinnering aan de indringer die mij knevelde kwam met een klap terug. Buiten was het inmiddels licht geworden, dus moest het vele uren later zijn. Ik hoestte en pijn teisterde mijn keel. Dat dropje was nu wel erg welkom. Ik merkte dat iemand op het gerucht afkwam. Een paar tellen later stapte een man de slaapkamer binnen. Hij keek mij met een vuile blik aan en wachtte ongedurig tot ik klaar was met hoesten.

‘Zo, mannetje. Ga nu maar staan en loop voor mij uit. Geen geintjes. Ik sla met plezier je nek in tweeën.’ Hij trok mij overeind en plantte mijn voeten op de vloer alsof ik een etalagepop was.

Inwendig vloekte ik, want ineens herkende ik hem. Het was de man uit de zwarte auto. Hij was dus toch een agent. Een gespierde vent met harde trekken in zijn gezicht. Hij was vast lid van zo’n speciaal arrestatieteam. Ik wankelde op mijn benen en zakte door mijn enkel. ‘Ik kan niet...’

‘Kop dicht. We gaan een ritje maken.’

Hij duwde me de slaapkamer uit richting trapgat. Samen strompelden we omlaag. ‘Ga je niet een beetje buiten je boekje? Mij zomaar een knal voor mijn kop geven. Je kan dan wel een agent zijn...’ Ik kreeg een venijnige por in mijn rug en donderde bijna voorover de trap af. Ik besloot braaf omlaag te lopen, maar beneden aangekomen draaide ik mij verontwaardigd om en opende mijn mond.

‘Ik zei kop dicht!’ Zijn blik was grimmig. ‘We gaan een stukje rijden.’

‘Zo?’ vroeg ik verbaasd.

‘Nu meteen.’

‘Nee, ik bedoel zo,’ terwijl ik met mijn kin richting mijn pyjama knikte. Hij sloot heel even zijn ogen. We gingen terug naar de slaapkamer. Hij maakte mijn handen los en hielp bij het aantrekken van mijn kleren. Aangezien nagenoeg alles dat uit mijn romp stak verlamd leek door het lange liggen, werd ik niet opnieuw geboeid. Wel hield hij de boeien paraat, als

subtiële herinnering noemde hij dat. Opnieuw liepen we naar beneden. Buiten vroeg hij: ‘Waar staat je auto.’

‘Mijn auto?’

‘Ben je doof? Die van mij is even niet beschikbaar. Kom, werk eens mee, anders roep ik een arrestantenwagen op. Maken je burens ook eens wat leuk mee. Nou, waar staat ‘ie?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Geen idee. Ergens een paar straten verderop. Feestje gehad gisteren, beetje laat geworden, ergens achtergelaten en spontaan vergeten waar dat was!’ Zo makkelijk ging ik het hem echt niet maken.

Maar zo makkelijk ging ik het hem helaas wel maken. De indringer bleek mijn sleutelbos in huis gevonden te hebben en stak het in de lucht. Hij liet zijn blik door de straat gaan en drukte op het knopje van de sleutel. Iets verderop knipperden autolampen. Triomfantelijk keek hij mij aan.

Nadat hij constateerde dat mijn handen weer voldoende kracht hadden om aan een stuur te draaien, liet hij mij via de ringweg naar Zuid rijden en daar verlieten we de snelweg. Het bureau van Casters lag hier weliswaar in de buurt, we reden toch mooi de verkeerde richting uit als we daar naartoe op weg waren. In de verte lag wel het ziekenhuis waar ik kortgeleden nog was geweest. Ik keek hem kort aan, maar hij keek koppig voor zich uit en gebaarde naar rechts. Tot mijn verbazing reden we nu recht op het ziekenhuis af. Hij dirigeerde mij naar een doodlopende weg naast het gebouw en gebaarde mij te stoppen.

‘Jij hebt iets goed te maken, mannetje.’ Hij wees omhoog langs de gevel. ‘Weet je wie daar ligt?’

‘Een oude man die kort geleden is neergeslagen?’

‘Heel goed. Dat is een soort familielid van mij. Mijn opa, daar zullen we het voorlopig maar even op houden. Ik wil dat je bij hem op bezoek gaat en het goed maakt.’

Familie van een agent, hoeveel pech kon ik hebben. Maar wacht eens even, waarom dacht ik nog steeds dat dit een agent was? Omdat hij handboeien bij zich had? Mijn hersens maalden in een poging het missende puzzelstukje te vinden.

‘Je gaat je excuses aanbieden.’ Hij rolde met zijn biceps. ‘Ben ik duidelijk?’

‘Ik moet een man in coma mijn excuses aanbieden.’

Hij knikte. ‘We beginnen eenvoudig. Luister. Het is bijna bezoeker. Je loopt naar binnen, gaat met de lift naar de derde etage en biedt opa je excuses aan. Ik wil dat je hem vertelt hoeveel het je spijt. Zeg dat je berouw hebt, dat het nooit had mogen gebeuren. Daarna kom je terug naar mij.’

Ik geloofde mijn oren niet. ‘Je sluipt mijn huis in, laat me hier naartoe rijden, alleen om mij sorry te laten zeggen tegen je opa.’

Hij boog opzij en scharrelde in de binnenzak van zijn jasje. ‘Neem dit mee.’ Hij hield een mobiele telefoon voor mijn gezicht. Ik keek ernaar en aarzelde. Hij wiebelde het toestel heen en weer. ‘Schiet op en pak aan, we hebben niet de hele dag de tijd.’

Ik snapte er niets van, maar pakte het toestel aan. Hij haalde een tweede telefoon tevoorschijn en tikte een nummer in. Het toestel in mijn hand begon te trillen.

‘Neem op,’ commandeerde hij, ‘en houdt deze verbinding open. De hele tijd. Ik wil de hele tocht door dat afschuwelijk grote ziekenhuis volgen en horen dat je echt je oprechte excuses bij opa aanbiedt. Met andere woorden, ik wil zeker weten dat je me niet belazert en er snel vandoor gaat.’

Verbouwereerd stopte ik het toestel in mijn zak. Hij luisterde aan zijn eigen toestel of hij nog iets hoorde en knikte. Meteen pakte hij mijn pols beet en draaide hem in een voor mij erg ongemakkelijke positie. Zijn gezicht kwam tot vlak voor dat van mij. ‘Waag het niet de verbinding te verbreken, ventje.’ Hete adem doorspekt met druppels speeksel golfde over mijn gezicht. ‘Ik sta voor je neus nog voor je de toets hebt losgelaten.’

Ik knikte.

Hij gebaarde naar het portier en ik stapte uit.

‘Hé!’ riep hij.

Ik draaide mij om.

‘Koop een mooie bos bloemen voor die ouwe.’ Hij boog zijn brede bovenlijf over de rijderstoel en gooide een tientje uit de auto. ‘Op de derde etage moet je zijn. Naam staat op het bordje bij de deur. Het bezoeker begint over dik een uur, maar laat je daar niet door weerhouden. Opbiechten gaat een stuk beter zonder nieuwsgierige toehoorders.’

Ik knikte en was zo handig niet te verklappen dat ik hier eerder geweest was.

9.

Het bloemenwinkeltje in de hal liet ik wijselijk links liggen, dat tientje hield ik mooi in mijn eigen zak. Onbewust legde ik een hand tegen de plek waar de telefoon zat. Het idee dat iemand mij in de gaten hield beviel mij niets. Ik was dringend toe aan wat bewegingsvrijheid. Mijn oog viel op een prullenbak aan de muur in de hal. Hier was altijd geluid, waardoor de spierbal in mijn auto hopelijk niet meteen doorkreeg wat er met zijn toestel was gebeurd. Met twee vingers viste ik het ding voorzichtig uit mijn zak, schermde de prullenbak met mijn lichaam af en liet het toestel langzaam in de afvalbak zakken.

Net toen ik hem los wilde laten bedacht ik mij en trok het toestel snel weer tevoorschijn. Die vent probeerde mij ergens in te luizen. Ik voelde het aan mijn water, wist alleen niet waarin en op welke manier. Helaas was er geen tijd om het een en ander te overdenken en uit te zoeken. Sommige gedachten moeten rijpen, ze hebben tijd nodig en dat ging nu niet. In ieder geval moest ik hier weg zien te komen. De man in mijn auto verrassen was geen optie, hij was te breed en te sterk en ik kwam slechts moeizaam vooruit met die enkel van mij. Toch weigerde ik te vluchten en mijn eigen auto achter te laten.

Een bloedmooie vrouw kwam mij tegemoet gelopen. Ze staaarde krampachtig naar het scherm van haar mobiele telefoon en tikte met lange nagels op iele toetsjes. Vast weer zo'n zinloos bericht naar een vriendin of haar vriendje. Ik liep op haar af en wierp mij op het allerlaatste moment frontaal tegen haar aan, onderwijl roepend: 'Hé! Kijk uit waar je loopt mens!' Ze gaf een gillette en liet bijna het dure toestel uit haar handen vallen, terwijl ik snel de verbinding op mijn leentoeistel verbrak. Ze dreigde haar evenwicht te verliezen, maar ik ving haar op, bood mijn excuses aan en kreeg als beloning een scheldkanonnade te verduren.

Zo. Dat was geregeld. Hopelijk dacht mijn ontvoerder dat de verbinding was verbroken door een ongelukje dat volledig buiten mijn schuld om had plaatsgevonden en kwam hij niet op het idee dat er opzet in het spel kon zijn. Nu alleen nog zorgen dat hij mij niet opnieuw kon bellen. Nadeel van mijn spontane actie was dat ik nogal wat aandacht had getrokken. Ik stak mijn handen in de lucht, trok een onschuldig gezicht naar een groepje verbaasd toekijkende mensen, stak de hal over, glipte tussen de dichtschuivende liftdeuren door en stapte even later uit op de zesde etage.

Ik liep een gang in. Twee kamers waren leeg, maar de bedden zagen er beslapen uit. In de derde kamer waren patiënten in een luidruchtige discussie verwickeld. De vierde kamer sloeg

ik over. De vijfde kamer was in diepe rust ondergedompeld. Dus daar liep ik naar binnen. Links lag een patiënt te snurken naast een leeg bed, rechts nog twee geruisloos slapende patiënten. Een mooie bos tulpen stond op een nachtkastje. Op de leestafel wikkelde ik een krant rond de stelen en snel liep ik de kamer weer uit. Een verpleger die een karretje voor zich uit duwde keek mijn kant op.

‘Gaat het, u loopt zo moeilijk? Voor wie komt u eigenlijk?’

‘Verkeerde etage,’ zei ik, terwijl ik mijn vlakke hand tegen mijn voorhoofd liet kletsen. Te laat besepte ik mijn vergissing, het deed nog verrekte pijn! ‘Acht, ik weet het al, veel te vroeg uit de lift gestapt,’ zei ik tegen hem. ‘Alles lijkt ook zo op elkaar in het ziekenhuis.’

‘U bent sowieso te vroeg voor het bezoek,’ zei de verpleger op milde toon.

‘Bedankt. Eén etage omhoog, ik vind het wel. Ga ik wel in een wachtkamer een boekje lezen of televisie kijken.’ Snel hinkte ik verder, keek een paar keer over mijn schouder of hij mij volgde en drukte bij de lift aangekomen op de knop voor omlaag.

Volgens de wandklok op de vierde etage was ik zelfs meer dan een uur te vroeg voor het bezoek. De klapdeuren waren gesloten. Twee mannen en een vrouw zaten met verveelde gezichten op eenvoudige klapstoeltjes te wachten. Hun blikken volgden mij nauwlettend, terwijl ik met mijn vuist een mep op de enorme rode muurschakelaar gaf en langs de openklappende deuren stapte alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Ik negeerde het verbale vuil dat mij achterna kwam.

10.

Vlak voor opa's kamer dook ineens een gedaante tevoorschijn, die mij ruw het trappenhuis introk en een etage lager een kamer induwde. Dit leek mij geen gepikeerde verpleger die een preek ging houden over bezoeken en de noodzaak van absolute rust voor de patiënten. De kamerdeur sloeg achter mij dicht en in het aanspringende licht zag ik dat we in een soort rommelkamer waren aanbeland. In een hoek stonden een paar verouderde bedden tegen elkaar aan geduwd en dozen met materialen stonden langs de muren opgestapeld.

Ik kreeg een duw in mijn rug, liet de bos bloemen vallen en knalde struikelend tegen een bed aan. Als dominostenen schoven alle bedden een stukje op. Ik keerde de bedden mijn rug toe en keek mijn belager kwaad aan.

‘Ik zei de derde etage, klojo. Niet de vierde.’ Mijn ontvoerder had een verplegersjas aan en keek mij vals aan. ‘Deze gang knappen ze op, de kamers gebruiken ze tijdelijk voor opslag, dus we kunnen hier ongestoord een praatje maken.’

Ik hield mijn hoofd schuin. ‘Dat heb je snel gedaan, van de auto naar hier.’

Hij haalde een revolver tevoorschijn en draaide een geluidsdemper op de loop.

‘Neem je altijd een wapen mee als je op familiebezoek gaat?’ vroeg ik argwanend.

Nu pas zag ik dat hij rubberen handschoentjes droeg. Ik kreeg het behoorlijk benauwd.

‘Het is een prettig idee dat ik niet met je gezien ben.’ Hij liet de loop naar de vloer wijzen. ‘Zelf gebruik ik liever de zij-ingang. Je moet het even weten, maar dan glijp je een ziekenhuis als dit ongezien binnen en weer uit.’ Hij keek naar de bloemen die verspreid over de grond lagen. ‘Ik ben snel met trappenlopen, maar voor de zekerheid heb ik toch maar wat extra tijd gekocht door jou eerst langs die bloemenstal te sturen.’

‘Wat moet je van me?’ vroeg ik.

‘De ultieme afrekening.’

‘Afrekening? Je schiet mij neer in het ziekenhuis waar je opa ligt?’

‘Waarom zou ik je neerschieten?’

‘O, ik moet het zelf doen. Het moet zelfmoord lijken. Laat me niet lachen! Ik schiet mezelf echt niet door mijn kop.’ Ik keek naar zijn gespierde armen. ‘En als je me een handje wilt

helpen, geen hond die daar intrapt. De baan van de kogel, bloed op de muren en op je kleren. Zelfs een amateur ziet dat het niet klopt.’

‘Als je klaar bent met speculeren, dan kunnen we eindelijk aan de slag.’ Hij dwong mij om op een bed te gaan zitten en hield de revolver strak op mij gericht. ‘Als je me belazert, iets zegt mij namelijk dat je niet erg meewerkt, dan zorg ik ervoor dat ze dit wapen met jouw vingerafdrukken op de meest ongunstige plek vinden die je je maar kunt voorstellen. Haal je dus geen gekke dingen in het hoofd.’

Ik zweeg en keek naar de vloer. Ik zat diep in de nesten. Dieper dan ik beseft had.

‘Dus jij dacht dat ik een agent was, hè? Ik zal maar niet vragen hoe je op dat idiote idee bent gekomen. Feit is dat opa een oude man is met veel geld. Heel veel geld. Na zijn dood gaat alles, of in ieder geval het grootste deel, naar zijn zoon in Australië. Het was dat geld dat ik alvast stilletjes kwam ophalen in de nacht dat iemand mij bijna voor was.’

Verward keek ik hem aan. Waar had hij het ineens over?

‘Ik bedoel jou, eikel! Ik zag je met opa worstelen toen ik in de deuropening stond. Even later liep je recht in mijn armen. Ik sloeg je tegen de vlakte op het moment dat je naar buiten rende. Binnen lag opa languit op de vloer. Dus heb ik snel het huis doorzocht en een enorm pak geld meegenomen dat jij hebt gemist. Zeg maar de erfenis die ik niet wilde mislopen. Ik wilde net weggaan toen die ouwe kreunend overeind kwam. Ik ben een insluiper, geen moordenaar, maar nu moest ik wel... Afijn, toen ik met hem klaar was bleef hij bewegingloos liggen. Ik kan nu eenmaal geen getuigen gebruiken.’

‘Dus jij was het!’ riep ik iets te luid. ‘Ik snapte al niet hoe ik het voor elkaar kreeg om tegen een dichtslaande deur aan te lopen.’

De man keek mij bevreemd aan, tot er een geamuseerd glimlachje verscheen. ‘Amateur! Dat was ik. Ik sloeg je met één vuistslag neer. Zelfs opa was hardnekkiger en hield langer stand.’ Ongelovig schudde hij zijn hoofd. ‘Je stelt me erg teleur. Ik denk dat je nog steeds niet weet waarom we hier zijn.’

Normaal hou ik er niet van om mij dommer voor te doen dan ik ben, maar op dit moment leek het mij wel zo verstandig. ‘Dankzij mij is alles mislukt en nu schiet je mij ter plekke dood. Ordinaire wraak dus.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Voor jou heb ik een andere lotsbestemming in gedachten. Kijk, het zit zo. Opa knapt weer op, ik heb mijn werk niet goed gedaan. Het idee was dat jij overal voor op zou draaien. Daarom liet ik jou bewusteloos achter. Ik heb godverdomme zelf de politie gewaarschuwd en je signalement doorgegeven. Nu heb ik een probleem. Op een dag ontwaakt opa en hij heeft mij gezien en weet precies wie ik ben. Dus heb ik een nieuw plan bedacht. Jij schiet hem voor mij neer. Jij bent het die roet in mijn eten heeft gegooid, dus is het wel zo eerlijk als jij het weer goedmaakt. Schiet hem dood en we staan quitte. Dan ben jij van me af en houd ik de “erfenis” die ik inmiddels veilig heb opgeborgen. Deal?’ Hij keek me aan alsof hij mij namens de loterij een miljoen euro mocht aanbieden.

Ik ging rechtop staan en plantte mijn handen in mijn zij. ‘Niks geen deal. Je belazert mij. Je wilt alleen maar een moord in mijn schoenen schuiven. Tot nu toe wijst alles mijn kant uit, dat heb je goed gespeeld. Maar als ik opa opruim, kan niemand je nog wat maken.’

Hij grijnsde. ‘Zo stom ben je dus ook weer niet. Oké, ik laat jou overal voor opdraaien. Naar jou luisteren ze toch niet, je zit te diep in de stront en straks kan niemand het tegendeel bewijzen. Voordat ik je daarnet uit je huis sleurde, heb ik nog wat persoonlijke spulletjes van opa in je huis verstopt. Om het bewijs extra overtuigend te maken, want die bankpas heb je vast laten verdwijnen.’

Aha! Dus toen Casters bij mij op bezoek was had hij de bankpas blijkbaar door de brievenbus gegooid, die had hij vast gerold toen ik bewusteloos in de achtertuin van zijn opa lag. In gedachten zag ik vlak na Casters’ vertrek een zwarte auto weggrijden. Deze man deed echt alles om mij erin te luizen, want alleen als de politie mij te grazen nam, ging hij vrijuit. Ik bekeek hem nog eens goed. ‘Zeg, ben jij niet wat oud om zijn kleinkind te zijn?’ De gedachte kwam nu pas bij mij op.

Verbijsterd keek hij mij aan. ‘Daar heb je wel heel erg lang over gedaan, ventje. Natuurlijk is hij mijn opa niet. Niet echt, althans. Ik zei in de auto niet voor niets: een soort familielid.’

‘Je zei dat het gevaarlijk is als hij bij bewustzijn komt. Omdat hij weet wie je bent. Dus je bent wel degelijk familie van hem, of jullie kennen elkaar ergens anders van.’ De man keek mij geamuseerd aan, dus ging ik onverstoorbaar verder. ‘Nu weet ik uit betrouwbare bron dat de oude man de deur niet uitgaat. Dus als hij altijd binnen is... heb je er om de een of andere reden aangebeld en hij heeft je binnengelaten. De vraag is alleen: waarom?’

De man haalde zijn schouders op, maar ik zag dat ik zijn interesse gewekt had.

‘Kom je bij hem thuis voor onderhoud? Verwarmingsketel gerepareerd? Glazenwasser? Je weet dat hij een zoon heeft en dat er geld te halen viel. Je moet er vaker geweest zijn. De ketel schrappen we daarom van de lijst. Thuiszorg misschien?’

De man keek vluchtig op zijn horloge en schudde zijn hoofd. ‘Maaltijdenbezorgdienst. “Bak een prak” heette het. Ik kwam dagelijks bij hem over de vloer. Soms bleef ik even hangen en pakte de schuimplastic dozen uit. Dekte de tafel en zette het eten voor hem klaar. Hij was altijd maar alleen, dat is toch sneu. Na verloop van tijd mocht ik hem opa noemen en dat vond ik een hele eer. De laatste weken bleef ik steeds vaker tien minuten of een kwartiertje hangen. Dan vertelde hij over zijn zoon in Australië en dat hij hoopte dat zijn jongen eens langskwam. De vlucht wilde hij graag betalen, hij had toch geld zat, zei hij dan. Zijn zoon zou het later sowieso krijgen.’

‘Dus je wist dat hij veel geld had en je belangstelling was gewekt,’ vatte ik kort samen.

‘Niets ervan. Ik wond mij erover op dat iemand die nooit naar hem omkeek, na zijn dood zomaar een fiks kapitaal toegeschoven kreeg. Terwijl ik, de enige die wel voor opa zorgde en altijd aardig voor hem was, met lege handen kwam te staan. Ik hoopte dat hij zijn zoon minder zou missen naarmate ik er vaker en langer was. Dat ging best aardig, had ik de indruk. Maar toen ging de bezorgdienst over de kop en zat ik zonder inkomsten. Ik weet zeker dat als dat niet gebeurd was, hij mij uiteindelijk als zijn tweede zoon zou hebben beschouwd.’

Ik begon het te begrijpen. ‘Als opa de vlucht voor zijn zoon wilde betalen, dan kon hij jou als surrogaatzoon ook wel in je levensonderhoud voorzien, moet je gedacht hebben. Dus besloot je jouw aandeel op te eisen.’

‘Wie noemt zijn bedrijf nou “Bak een prak”, dan vraag je toch om een faillissement,’ verzuchtte hij. Met de revolver wees hij naar de deur. Het praatje zat erop. Als verdoofd liep ik er naartoe. Hij volgde mij op gepaste afstand. Toen ik de deur wilde openen commandeerde hij mij te wachten. Ik draaide mij zuchtend om. Hij hield de revolver op mij gericht. ‘Wat nu weer?’ vroeg ik lusteloos.

‘Ik ben erg teleurgesteld dat je de verbinding hebt verbroken. Geef hier dat toestel. Ik heb liever niet dat ze het straks bij jou vinden.’

Ik stak hem het toestel toe.

Hij keek naar het venster en er verscheen een frons op zijn voorhoofd. Hij staarde mij aan, terwijl ik probeerde om mijn gezicht netjes in de plooi te houden. Toch overspoelde de argwaan zijn gezicht. ‘Wat is dit voor flauwekul?’

‘Wat bedoel je? Je wilde toch dat alles te horen was?’

Dreigend zette hij een paar stappen mijn kant op en zette de revolver tegen mijn voorhoofd. ‘De lijn op mijn eigen toestel is al tijden dood. Dus waarom staat de verbinding op dit toestel nog steeds open? Vertel me dat eens, kloothommel?’

Ik liet mijn schouders hangen en keek betrappt. ‘Oké. Ik verbrak de verbinding en bedacht een list om te voorkomen dat je mij opnieuw zou bellen. Dus heb ik mijn eigen antwoordapparaat gebeld zodat de lijn bezet bleef.’

Woest drukte hij de toets in waarmee de verbinding verbroken werd. Hij stopte het toestel weg in zijn zak. ‘Geen geintjes meer vanaf nu!’ Hij zweette als een otter en leek ineens haast te krijgen. ‘De kamer uit, nu.’ Hij verborg de arm met de revolver in zijn verplegerjas.

11.

Met tegenzin gehoorzaamde ik hem. We liepen de gang in. Links was niemand te zien. Rechts ook alleen maar lege gang. De noodverlichting brandde hier en het zag er spookachtig uit. Ik zwikte door mijn enkel en zakte door mijn knie. Een por in mijn rug, ik kwam overeind en kreeg een gemene duw in mijn rug richting trappenhuis.

Vlak voordat we een etage hoger de gang betraden, de etage waar opa lag, hield hij mij staande in de beschutting van het trappenhuis. ‘Luister. Het personeel doet rond deze tijd werkoverdracht en meer van dat soort flauwekul. Het is dan lekker rustig op de gangen en op hulp hoef je dus niet te rekenen.’ De arm met de revolver verdween weer onder zijn jas. Hij duwde mij richting klapdeur. ‘Doe wat ik zeg of ik jaag meteen een kogel door je kop. Ik heb niets meer te verliezen.’

We liepen door de verlaten gang. Hij duwde mij de kamer van opa in, sloot de deur en zette een stoel klem onder de handgreep. Met de seconde voelde ik mij ellendiger worden. Opnieuw hoorde ik de vertrouwde piepjes en zag ik de kronkelige lijnen op een setje beeldschermen. Opa zag er inderdaad een stuk beter uit dan tijdens mijn vorige bezoek.

De man graaide in een broekzak en reikte mij een dun buisje aan. Met duim en wijsvinger pakte ik de ampul voorzichtig beet.

‘Trek het dopje eraf en giet de inhoud in het ontluchtingspijpje van het infuus.’

‘Wat is het?’

‘Maakt het uit? We zijn allang weg voordat hij spastisch begint te doen.’

Ik liep naar het bed. Het was tijd voor mijn laatste troef. ‘Waarom ben je niet met je eigen auto naar mijn huis gekomen,’ vroeg ik met zachte stem. ‘Waarom wilde je mijn auto gebruiken. Heb je soms pech?’

Het bleef ijzig stil achter mij.

‘Lekke band misschien?’ vervolgde ik tartend.

Een ruk aan mijn schouder en ik tolde om mijn as, de pijn verbijtend. Het buisje viel bijna uit mijn hand. Hij hield mijn arm in een stevige greep vastgeklemd en staarde mij ziedend van woede aan. ‘Wat weet jij daarvan?’ Zijn ogen schoten vuur.

‘Ik vraag alleen maar waarom we met mijn auto gekomen zijn.’

De greep verstevigde zich en pijn doorkliefde door mijn lichaam. ‘Ik was op pad, klojo. Kom ik met mijn zakken volgestouwd met leuke spulletjes terug bij mijn auto, kan ik niet weg.’ Hij draaide zijn hoofd opzij en spuugde op de vloer. ‘Ineens staat de politie voor mijn deur. Waarom mijn auto in een woonwijk staat met vier lekke banden en een kapotte spiegel. Vlakbij de plek waar zojuist is ingebroken.’

Ik kon er niets aan doen. Mijn gezicht leefde helemaal op en ik schoot in de lach. ‘Ze zijn je op het spoor! Je zit diep in de nesten. Dit is een wanhoopsdaad. Je had alles zo goed uitgedacht en langzaam maar zeker stort je hele plan als een kaartenhuis in elkaar.’

Opeengeklemd kaken, ongecontroleerde woede. Hij haalde met de revolver uit naar mijn gezicht. Eventjes zag ik allerlei gekleurde vlekken.

‘Opa moet dit keer echt dood.’ Hij wees naar het bed ‘De ampul. Doe het.’

Ik bewoog mij niet. Hij richtte de demper midden op mijn borstkas.

Ik bekeek de ampul tegen het licht van de tl-buizen. Er zat een kleurloze vloeistof in. Vast niet veel goeds. De inhoud was minder dan een slok. Ik verplaatste mijn blik naar de man. ‘Schiet je me daarna neer? Uiteindelijk moet ik toch dood, dat heb je al toegegeven. Je kunt altijd nog zeggen dat je mij probeerde te overmeesteren, maar dat ik opa toen al had vergiftigd. Vermoord.’

Hij klemde zijn tanden op elkaar. Zijn hand schoot naar voren en de demper stootte pijnlijk tegen mijn borstkas. Ik struikelde achteruit en hoorde hoe hij de revolver doorlaadde. Ik hield de ampul stevig in mijn hand geklemd en pakte met mijn andere hand het slangetje beet dat via een wijde boog van het infuus naar de arm van opa liep. Zonder er verder nog over na te denken goot ik de dodelijke capsule naar binnen. Zo mijn mond in. Ik klemde mijn kaken op elkaar op het moment dat stevige armen rond mijn borstkas verschenen en mijn ribben krachtig werden samengedrukt in een poging alle lucht uit mijn longen te persen. Maar ik slikte de dodelijke lading al door. Het was gebeurd, de weg terug afgesloten. Ik voelde hoe de capsule aan zijn lange weg omlaag begon.

Hij wist het, want het volgende moment was ik vrij. Ik zakte op mijn knieën en haalde gierend adem. Hopelijk was de behuizing stevig genoeg en overleefde ik deze dwaze actie, maar daar ging ik niet van uit. De ampul trok een pijnlijk spoor langs mijn binnenste en ik stikte bijna in een hevige hoestbui. Die vent had mijn ribben gekneusd, misschien een long beschadigd, maar als de vloeistof uit zijn glazen behuizing kwam was dat nog mijn minste

zorg. Achter mij begon de man te schelden en te tieren. Ik werd overeind getrokken. Toen ik over mijn schouder keek zag ik nog net een gezicht vol paniek en blinde woede, maar vooral de kolf van een revolver die snel naderde. Daar gaan we weer, dacht ik nog. Ik voelde een stekende pijn in de buurt van mijn slaap. Terwijl ik wegzakte in diepe duisternis, vroeg ik mij vertwijfeld af of het geschreeuw dat ik hoorde zich in mijn hoofd bevond of dat het kabaal uit de gang kwam.

12.

Ik lig in een bed tegenover opa. Hij slaapt. De oude man heeft veel rust nodig, maar het goede nieuws is dat hij er weer helemaal bovenop komt. Hij heeft zelfs al een korte verklaring afgelegd, veel praten kan en mag hij nog niet. In ieder geval word ik niet meer van mishandeling verdacht. Dat is al een hele opluchting. Opa blijkt opmerkelijk veel meegekregen te hebben van wat er zich in zijn ziekenhuiskamer heeft afgespeeld. Zowel de ex-maaltijdenbezorger als ikzelf als het personeel hadden niet door dat hij al zo goed bij kennis was. In ieder geval ontkent hij met klem dat ik ook maar iets met de mishandeling te maken heb. Alleen inbraak is mij nu ten laste gelegd. Logisch, want vingerafdrukken en DNA-sporen praat je nu eenmaal niet zo makkelijk van een zaklantaarn en enkele andere voorwerpen af. Het belangrijkste is dat het er ineens een stuk gunstiger voor mij uitziet.

Het verplegend personeel vond het nogal vreemd dat de deur van de kamer ineens was afgesloten en ze wilden juist alarm slaan toen de politie op volle sterkte de etage binnenstormde. Kijk, ik ben ook weer niet helemaal achterlijk. Nadat ik in de hal van het ziekenhuis de verbinding op mijn leentelefoon had verbroken, tikte ik in de lift snel een van de weinige telefoonnummers in die ik volledig uit mijn hoofd ken: het landelijke alarmnummer. Ik wist niet of het zou lukken, maar achteraf bleek dat ze de hele tijd hadden meegeluisterd. Tot het moment waarop mijn belager het toestel terugsteekte en abrupt de verbinding verbrak. Zonder dat hij het wist had hij een volledige bekentenis afgelegd voor het meeluisterende oor van Casters en zijn collega's!

Mijn maag is inmiddels leeggepompt en de ampul is er intact uitgekomen. Wat een geluk! Godzijdank heb ik het overleefd, dat had ik niet durven hopen. Spierbal raakte in paniek toen de deur werd ingetrapt en verstopte in een laatste radeloze actie zijn revolver onder opa's matras, maar die wees de agenten met gebaren en keelklanken feilloos de goede richting aan.

Ik ben razend benieuwd wanneer ik het ziekenhuis mag verlaten en uiteraard ook wanneer opa terug naar huis mag. Een nieuwe maaltijdenbezorgdienst voor opa inschakelen staat mij momenteel een beetje tegen. Daarom heb ik besloten zelf enkele verzorgende taken op mij te nemen. Na het overlijden van zijn vrouw heeft hij jarenlang in zijn eentje moeten ploeteren. Ik vind dat hij het verdient om op zichzelf te blijven wonen en te genieten van alles wat hem nog rest. Ik heb een vrij beroep en kan best elke dag eventjes bij hem langsgaan om te kijken hoe het met hem gaat. Ook heb ik zijn zoon in Australië aangeschreven met het vriendelijke

verzoek om eens wat vaker langs te komen. Ik geef hem een week of twee. Anders heb ik nog wel wat vriendjes die met plezier bij hem langsgaan om hem 'vrijblijvend' een lift aan te bieden.

Noot van de auteur

Het idee voor dit verhaal ontstond toen ik een klein artikel las dat ergens diep in de krant zat weggemoffeld. Een bejaarde man was in zijn huis overvallen, was bijna doodgeslagen en had in uiterste nood met een honkbalknuppel een tikje uitgedeeld. Waarop hij aangeklaagd werd door de inbreker wegens mishandeling. Hierop schreef ik een kort verhaal waarin een inbreker enorm berouw krijgt zodra hij een oude man die hij heeft neergeslagen in het ziekenhuis bezoekt, waarna hij besluit zijn leven radicaal om te gooien. Hij stopt met inbreken en gaat de verzorging in, is in het kort de uitkomst van het bewustwordingsproces dat hij doormaakt. Het verhaal werd met weinig enthousiasme door mijn proeflezers ontvangen. Erger, het werd volledig met de grond gelijk gemaakt. Het was ook meer vanuit mijn eigen kwaadheid en ongeloof geschreven, in de ijdele hoop dat ik (potentiële) daders ervan kon weerhouden zoiets nogmaals te doen. Een week later heb ik het verhaal volledig omgegooid en herschreven, met dit spannende misdaadverhaal als resultaat.

2004-2011 Kees Krick

www.keeskrick.com